

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 67/2016
02.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.Г., због кривичног дела приказивање, прибављање и поседовање порнографског материјала и искоришћавање малолетног лица за порнографију из члана 185. став 4. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Д.Т., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду КПоЗ 26/13 од 28.05.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 ПоЗ 19/15 од 15.09.2015. године, у седници већа одржаној 02.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Г., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду КПоЗ 26/13 од 28.05.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 ПоЗ 19/15 од 15.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду КПоЗ 26/13 од 28.05.2015. године окривљени И.Г. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела приказивање, прибављање и поседовање порнографског материјала и искоришћавање малолетног лица за порнографију из члана 185. став 4. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од пет месеци која се неће извршити уколико окривљени у року од две године, по правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом од окривљеног су на основу члана 185. став 5. КЗ одузети предмети извршеног кривичног дела, као у изреци пресуде, те је окривљени обавезан да суду накнади трошкове паушала, као у изреци пресуде, а о трошковима кривичног поступка суд ће одлучити накнадно.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 ПоЗ 19/15 од 15.09.2015. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног И.Г. и потврђена пресуда Вишег суда у Београду КПоЗ 26/13 од 28.05.2015. године.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 483. ЗКП бранилац окривљеног, адвокат Д.Т. поднео је захтев за заштиту законитости због

повреде закона из члана 15. став 4, члана 16. став 1. и 5. у вези са чланом 485. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, уз предлог да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити одговорности, због непостојања кривичног дела.

Врховни касациони суд је, на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, те је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописан је обавезан садржај захтева тако да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог, из члана 485. став 1. ЗКП, за његово подношење.

У вези с`тим, одредба члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, која је општег карактера, начелно прописује да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон. Међутим, што се тиче окривљеног чланом 485. став 4. ЗКП, прописано је због којих повреда закона у првостепеном поступку и пред апелационим судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости и те повреде су таксативно наведене: члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Врховни касациони суд је приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног везан разлозима из члана 485. став 1. у вези става 4. ЗКП-а, делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, како је то изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП.

У предметном захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Г., адвоката Д.Т., није изричито указано ни на једну од таксативно наведених повреда закона из члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, које представљају законом прописане разлоге за подношење овог ванредног правног лека - захтева за заштиту законитости, од стране окривљеног преко браниоца.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на повреду закона, одредбе члана 15. став 4. и члана 16. став 1. и 5. Законика о кривичном поступку наводима да је Виши суд у Београду незаконито поступио када је након закљученог главног претреса исти поново отворио и наредбом КПоЗ-26/13 од 18.11.2014. године одредио допунско вештачење ради провере одбране окривљеног, што је, по ставу одбране, противно одредби члана 15. ЗКП, којом је предвиђено да је терет доказивања на тужилаштву и да се докази изводе на предлог странака, с`тим да суд може дати налог странци да предложи допунске доказе или изузетно сам одредити да се такви докази изведу, ако оцени да су изведени докази противуречни или нејасни и да је то неопходно да би се предмет доказивања свестрано расправио. Овим наводима браниоца окривљеног, се очигледно указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно одредбу члана 440. ЗКП, која одредбом члана 485. став 4. ЗКП није прописана као законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, из ког разлога је поднети захтев одбачен као недозвољен.

Код напред наведеног Врховни касациони суд је, поступајући у смислу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП-а, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.